

La imatge mòbil del segle XX

Matias Vallès

Han fet falta cent anys per desembocar a Schwarzenegger i Van Damme. Cap art amb aquesta capacitat de degradació pot ser titllat de frívol. A més d'una forma tremendament imperfecta de narrar, el cine és també l'art més antiacadèmic, el més industrial —la segona activitat nord-americana per volum de vendes— i el més car. Uns vulgars rotlles de cel·luloide, plagats de dino-

FORREST GUMP

saures inexistents i muntats a potades per Steven Spielberg a Los Angeles des de la Polònia on rodava *La lista de Schlinder*, han generat una plusvàlua de més de cent mil milions de pessetes. Davant d'això, només cal agenollar-se. El «cinés» és el millor esperanto, la imatge mòbil del segle XX, que no és la centúria en què han passat per damunt de nosaltres. Gràcies al cine o al «cinés», tot ha tornat a passar, des del Gènesi fins a odissees espacials del 2001. Hem après que Napoleó s'assemblava a Marlon Brando i que Dumas va inspirar en Greta Garbo la seva Margarita Gautier. Godard assegura que la fotografia és la veritat i el cine és la veritat 24 vegades per segon, tot i que tots dos siguin tan falsos com Godard. El cine ha inscrit la realitat del segle XX en les cuixes d'una *starlette*, i ja sabem que la realitat no existeix. Ni tampoc les cuixes somiades de l'*starlette*.

El cine és l'altre nom del segle XX, que neix en Charlot i s'estingeix en Woody Allen. L'art dels captaires —n'hi ha prou amb un *nickel* per disfrutar-lo en els Nickelodeons— ha plantat pòsters d'Stallone a l'Iraq de Sadam. El «cinés» és el més violent dels idiomes de la pau, però s'aprèn fàcilment. L'alimentam dins nosaltres com un «Alien» o com una tènica d'aprimar-se. Hi ha un gen del cine en el nostre ADN, però és cec i per això li agrada *Forrest Gump*. El cine es practica a les fosques perquè és una relació íntima, més que no amb qualsevol altra cosa o persona. Ha absorbit la literatura —que ja només té sentit per ser traslladada a una pantalla— i li ha entimat una coça a les esclerotitzades arts plàstiques. No hi ha un cine d'autor, perquè hi ha tants autors com espectadors, i tots aquests ulls són necessaris per elaborar la versió definitiva d'una pel·lícula. Quan l'»infocinés» s'imposi definitivament en la pròxima generació o degeneració, ja no farà falta escriure articles antiquats sobre cine. Perquè no hi ha metacine, no hi ha un més enllà. Hi ha un abans del cine i un «en» el cine, ja que el després s'ha enfonsat en un abisme. Però encara aleshores seguirem cridant, gairebé com Goethe o Aute, «més cine per favor».